

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 2995/22 (2017)
Дана 02.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Мире Стевић Капус, председника већа, Зорана Брајовић и Тамаре Брешковић Станишљевић, чланова већа, са судским саветником Александром Чукић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Елизабета Ненин адвокат из Београда, Крунска бр. 28, против туженог Републичког геодетског завода, Београд, Булевар војводе Мишића бр. 39 ради поништаја решења туженог органа 07-3 број: 952-02-22-11985/2016 од 27.03.2017. године са заинтересованим лицем Градом Београдом кога заступа Градско правобранилаштво, Београд, Тиршова бр. 3 поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж-3062/2019 од 09.12.2021. године у предмету катастарском, након одржане усмене јавне расправе од 31.05.2022. године, у нејавној седници већа одржаној дана 02.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког геодетског завода, Београд, 07-3 број: 952-02-22-11985/2016 од 27.03.2017. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Републички геодетски завод, Београд, да тужиоцу А.А. из ..., ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 19.370,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев заинтересованог лица Града Београда за надокнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Републичког геодетског завода, жалба тужиоца изјављена на решење Службе за катастар непокретности Београд 1 број 952-02-4-810/2014 од 25.09.2014. године, којим је дозвољен у листу непокретности број ... КО Миријево упис права својине у корист града Београда са делом поседа 1/1, на катастарским парцелама: број ... површине 158м², број ... површине 206м² и број ... површине 113м² и број ... површине 152м², досадашњег носиоца права коришћења А.А. и Б.Б. са делом поседа од по 1/2.

У тужби поднетој овом суду дана 08.05.2017. године, којом је оспорио законитост решења туженог, тужилац је навео да је тужени игнорисао све пропусте које су учиниле државне институције у поступку експропријације катастарских парцела бр. ... и ..., а који се односе на кршење Закона о експропријацији приликом доношења решења бр. 463-707/85 од 07.09.1985. године, а посебно после 2012. године након незаконите промене намене наведених катастарских парцела. Навео је да је увидом у списе предмета Службе за правне и стамбене послове СО Звездара утврдио да не постоји поштанска повратница којом се потврђује да је В.В. потписала и примила решење број 463-707/85 од 07.09.1985. године, као и да Други општински суд – земљишно-књижно одељење није донело решење којим би извршио отпис права коришћења катастарске парцеле бр. ... и ..., са В.В. на СО Звездара, а што се утврђује из земљишно-књижног изватка број 1329/97 од 20.01.1997. године, који, недвосмислено потврђује да је В.В. била корисник наведених катастарских парцела 12 година након доношења решења број 463-707/85 од 07.09.1985. године, уз напомену да је надлежна служба за катастар непокретности пропустила да изврши промене у листу непокретности број ... КО Миријево. Наведени пропусти су имали за последицу да су синови В.В., А.А. и Б.Б. у оставинском поступку решењем О. бр. 59/95 од 03.06.2005. године и решењем Службе за катастар непокретности бр. 952-01-8-1153/05 од 10.02.2006. године фиктивно и у заблуди оглашени за наследнике катастарских парцела бр. ... и ... са по $\frac{1}{2}$ идеалног дела, како се и данас воде у катастру непокретности. Указано је да је дана 22.12.2011. године Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда упутила општини Звездара предлог за експропријацију катастарских парцела ... и ... КО Миријево, после цепања катастарских парцела бр. ... и ... на катастарске парцеле .../1, 2, 3 и 4, чији су корисници А.А. и Б.Б., са уделом од по $\frac{1}{2}$ идеалног дела, при чему су тужилац и његов брат тек на усменој расправи одржаној пред Одељењем за имовинско – правне послове СО Звездара, а поводом наведеног предлога Дирекције за експропријацију предметних парцела, сазнали да постоји решење број 463-707/85 од 07.09.1985. године, и то две године након што је истекао рок за подношење захтева за његов поништај по Закону о планирању и изградњи. Указао је да је тужени након обустављања поступка експропријације извршио измену у намени кат. Парцела .../3 и 4, и исте употребио за изградњу саобраћајница, док су кат. Парцеле .../1 и 2 и данас слободне, нису приведене намени и чине неизграђено грађевинско земљиште. Предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу примљеним дана 24.10.2017. године, тужени орган је остао при разлозима изнетим у оспореном решењу, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Град Београд је преко законског заступника у одговору на тужбу који је примљен дана 05.06.2017. године навео да је оспорено решење на закону засновано, предлажући да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца на накнаду трошкова управног спора у износу од 16.500,00 динара.

Пресудом Управног суда 12 У 7149/17 од 08.02.2019. године, након одржане усмене јавне расправе, одбијена је тужба тужиоца поднета против оспореног решења туженог органа Републичког геодетског завода, Београд, ради поништаја решења 07-3 број: 952-02-22-11985/2016 од 27.03.2017. године. Против наведене пресуде Управног суда, тужилац је изјавио уставну жалбу по којој је Уставни суд донео одлуку Уж-3062/2019 од 09.12.2021. године, којом је у тачки 1. изреке усвојио уставну жалбу

тужиоца и утврдио да је пресудом Управног суда 12 У 7149/17 од 08.02.2019. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује. Тачком 2. изреке поништава се пресуда Управног суда 12 У 7149/17 од 08.02.2019. године и одређује се да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Републичког геодетског завода 07-3 број 952-02-22-11985/2016 од 27.03.2017.године.

Уставни суд је полазећи од чињеница утврђених у уставносудском поступку констатовао да је првостепени орган усвојио захтев Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда и дозволио упис права својине у корист града Београда, на спорним катастарским парцелама на којима је био уписан као корисник подносилац уставне жалбе, са делом поседа 1/2, на основу правноснажног решења општине Звездара број: 463-707/85 од 07. септембра 1985. године, те да је другостепени орган оценио правилном одлуку првостепеног органа и нашао да нису од утицаја наводи жалбе да наведено решење никада није достављено мајци подносиоца, јер се они односе на поступак у коме је донета исправа за упис. Даље је наведено да је Управни суд прихватио све разлоге другостепеног органа за одлуку о одбијању жалбе подносиоца, истакавши да је предметни упис права извршен на основу исправе која испуњава законом прописане услове за ту врсту уписа. На основу изложеног стања ствари, Уставни суд је нашао да су се у управном поступку који је претходио доношењу оспорене одлуке Управног суда поставила као спорна два правна питања:

-да ли се у поступку по захтеву за упис промене права на непокретности може проверавати да ли је исправа за упис правноснажна, ако садржи клаузулу правноснажности и

-под којим условима се може извршити упис права на основу правноснажне одлуке надлежног органа, ако у тој одлуци ранији носилац права није означен и према њему право новог носиоца није утврђено.

Уставни суд је даље навео да у поступку по жалби изјављеној против решења првостепеног органа о упису права на основу правоснажне исправе мора бити испитана тврдња жалиоца да исправа на основу које је извршен упис није могла постати правноснажна. С обзиром на то, да је доведена у питање законска претпоставка о правноснажности исправе, другостепени орган је имао могућност да, сам или преко замољеног органа, предложи органу управе који је издавалаца исправе за упис да преиспита стављену клаузулу правноснажности или да наложи жалиоцу да поднесе захтев за укидање клаузуле правноснажности. Полазећи од наведеног, Уставни суд је нашао да је Републички геодетски завод пропустио да у складу са меродавним процесним правом испита тврдњу подносиоца уставне жалбе да његовој мајци никада није достављено решење општине Звездара број: 463-707/85 од 07. септембра 1985. године, а наведени пропуст другостепеног органа морао је бити санкционисан у поступку контроле законитости коначног решења тог органа, с тим што се Управни суд у оспореној пресуди задржао на оцени законитости и поступању првостепеног органа са исправама која је снабдевена клаузулом правноснажности. Испитујући да ли је друго спорно правно питање решено на уставноправно прихватљив начин, на основу којих је предметно земљиште изузето из поседа мајке подносиоца уставне жалбе и констатовао да је она као ранији сопственик тог земљишта имала право да га користи до дана када је на основу одлуке надлежног органа требало да га преда новом кориснику, ради привођења намени, да је имала право на правичну накнаду за изузето земљиште и да се

укњижба права на том земљишту вршила на основу правноснажног решења о изузимању из поседа, Уставни суд је нашао да из прописа којима се уређује поступак уписа у катастар непокретности произлази: да је упис промене носиоца права у катастру непокретности дозвољен само против лица које је у тренутку подношења захтева за упис, већ уписано у катастар непокретности као ималац права у погледу којих се упис захтева, осим ако приложена исправа доказује правни континуитет између лица против којег се тражи упис и уписаног претходника; да јавна исправа мора бити правноснажна по садржини и форми подобна за упис; да је за дозволу уписа потребна да се испуне услови прописани законом и да је захтев у складу са садржином поднесене исправе; да се упис одбија ако у исправи на основу које се врши упис ранијих носилаца права није означен и према њему право новог носиоца није утврђено. Уставни суд је, полазећи од чињенице утврђених у уставносудском поступку констатовао да је земљишнокњижни корисник кп бр. ... и ... КО Миријево (ранија катастарска парцела бр. ...) била мајка подносиоца уставне жалбе; да је надлежни орган 07. септембра 1985. године, донео решење о изузимању тих парцела из њеног поседа; да је подносилац уставне жалбе уписао право коришћења тих парцела у катастар непокретности на основу решења о наслеђивању надлежног суда; да је на дан подношења захтева Дирекција за грађевинско земљиште за упис промена носиоца права на новоформираним катастарским парцелама број: ..., ..., ... и ... подносилац уставне жалбе био уписан као корисник тих парцела, које су и даље биле у његовом поседу. Полазећи од 8; члана 24 и члана 32. Закона о грађевинском земљишту ("Сл. гласник СРС" бр. 20/79...38/84), затим одредбе члана 74. став 1. Закона о експропријацији ("Сл. гласник СРС" бр. 40/84), одредбе члана 85. став 1 и 2; члана 86. став 1. члан 88. став 1. и 2. и члан 126. став 1. и 2. Закон о државном премеру и катастру ("Сл.гласник РС" бр. 72/09...65/13), Уставни суд налази да се упис права може дозволити на основу исправе која је по форми и садржини подобна за упис и која је правноснажна, а уколико у њој ранији носилац права није означен и према њему право новог носиоца није утврђено, само ако приложене исправе доказују правни континуитет између лица против којих се тражи упис и уписаног претходника. Како предметни захтев Дирекције за грађевинско земљиште, за упис промена носиоца права није у складу са садржином решења Управе за имовинско-правне послове општине Звездаре број: 463-707/85 од 07.09.1985. године, јер у наведеном решењу није означен уписани претходник, нити је према њему утврђено право новог носиоца, при чему нема правног континуитета између лица против којег се тражи упис и уписаног претходника у смислу одредаба Закона о државном премеру и катастру, Уставни суд је сагласно одредби члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, оценио да се штетне последице утврђене повреде права у конкретном случају могу отклонити једино поништавањем пресуде Управног суда У 7149/17 од 08.02.2019. године и одређивањем да се у поновном поступку донесе нова одлука о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Републичког геодетског завода, 07-3 број: 952-02-22-11985/2016 од 27. марта 2017. године.

Према члану 162. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је: свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1.); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Чланом 104. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07...103/15) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Чланом 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско право или мањинско право и слобода зајемчена Уставом може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају Уставни суд је својом одлуком Уж-3062/2019 од 09.12.2021. године, као меру отклањања штетних последица утврђене повреде уставом зајемченог права сагласно члану 89. став 2. Закона о Уставном суду поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Републичког геодетског завода, 07-3 број: 952-02-22-11985/2016 од 27. марта 2017. године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. Устава и члана 104. Закона о Уставном суду, поступајући по захтеву суда 12 У. 2995/22 од 07.02.2022. године уз који је приложена одлука Уставног суда Уж-3062/2019 од 09.12.2021. године тужени орган је у одговору на тужбу примљеним дана 21.03.2022. године, остао код разлога из образложења оспореног решења, па је предложио да суд донесе пресуду којом се тужба одбија као неоснована.

Заинтересовано лице – град Београд, преко Градског правобранилаштва је дана 01.04.2022. године, доставило одговор на тужбу у којем је оспорио наводе тужбе и истакао да је оспорено решење туженог органа од 27.03.2017. године, донето у складу са законом, а да су наводи који су истицани у жалби, а поводом које је донето оспорено решење правилно оцењени као неосновани. Ово стога што је у односу на наводе којим се указује да решење Одељења за имовинско-правне послове општине Звездара број: 463-707/85 од 07.09.1985. године, никада није достављено мајци тужиоца, правилно закључено да се исти односе на поступак у оквиру кога је донета исправа на основу који је предметни упис вршен, а не на поступак у оквиру кога је донето ожалбено решење. Такође је правилно оцењено да није од утицаја навод према коме Одељење за имовинско-правне послове општине Звездара није у земљишној књизи спровело упис на основу правноснажног решења од 07.09.1985. године, с обзиром на то да је првостепени орган, као орган који је сада надлежан за евиденцију непокретности, ожалбеним решењем дозволио упис на основу наведене исправе која испуњава законом прописане услове за ту врсту уписа. Правилно је, најзад и оцена да није од утицаја на другачије одлучивање навод према коме Одељење за имовинско-правне послове општине Звездара није обезбедило решење земљишно-књижног одељења Другог општинског суда у Београду, којим би се, на основу наведеног правноснажног решења од 07.09.1985. године, извршио отпис права коришћења катастарске парцеле број: ... и ... са В.В. на општину Звездара, будући да је првостепени орган приликом предметног уписа поступао на основу приложеног решења за који није достављен доказ да је стављено ван снаге. На основу наведеног, предложио је да суд одбије тужбени захтев и

обавеже тужиоца да Граду Београду надокнади трошкове спора у износу од 16.500,00 динара.

Управни суд је дана 31.05.2022. године, одржао усмену јавну расправу на основу члана 2. а у вези чл. 33. став 1 и члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС” бр. 111/09) у присуству тужиоца, његовог пуномоћника и заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа.

Тужилац је преко пуномоћника остао при тужби и тужбеном захтеву и истакао је да је спорно у решењу на основу кога је извршен упис права својине у користи Града Београда то што није означен уписани правни претходник, да нема правног континуитета између лица против којих се тражи упис и уписаног претходника. У погледу клаузуле правноснажности решења на основу кога је извршен упис, предложио је да се другостепеном органу наложи да органу који је доносилац решења на основу којег је извршен упис, наложи да преиспита предметну клаузулу правноснажности на том решењу. предложио је да суд тужбу усвоји и досуди трошкове спора у складу са трошковником који је приложио.

Заинтересовано лице је преко законског заступника у свему остало при наводима изнетим у одговору на тужбу. предложило је да суд тужбу одбије и досуде му се трошкови управног спора на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и на име заступања на усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 динара.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговоре на тужбу туженог и заинтересованог лица, и наводе изнете на усменој јавној расправи, као и увидом у целокупне списе предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспореног решења произлази да се Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда, обратила првостепеном органу дана 24.09.2014. године са захтевом за упис права коришћења на катастарским парцелама број ..., ..., ... и ... уписаним у Лист непокретности број ... КО Миријево, са досадашњих корисника у корист Града Београда, као и да се сходно члану 100. став 2. Закона о планирању и изградњи изврши упис јавне својине у корист Града Београда, на наведеним катастарским парцелама, на основу правноснажног решења Одељења за имовинско – правне послове општине Звездара бр. 463-707/85 од 07.09.1985. године и на основу решења Трећег општинског суда у Београду број О. 59/05 од 03.06.2005. године којим су Б.Б. и А.А. оглашени за наследнике иза пок. мајке В.В. бив. из Београда. Поступајући по поднетом захтеву првостепени орган је утврдио да приложена исправа испуњава услове из члана 84., 85., 86., 87., и 88. Закона о државном премеру и катастру (“Сл.гласник РС”, бр. 72/09,18/10,65/2013), па је донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења и дозволио упис права јавне својине у корист Града Београда, на предметним катастарским парцелама досадашњег носиоца права коришћења А.А. са делом поседа 1/2, носиоца права коришћења Б.Б. из Миријева са делом поседа 1/2. Ценећи жалбене наводе тужиоца А.А. којим се истиче да решење Одељења за имовинско-правне послове општине Звездара бр. 463-707/85 од 07.09.1985. године, никада није достављено његовој мајци тужени орган је оценио као неосноване имајући у виду да се ти наводи односе на поступак у којем је донета исправа за упис, а не на поступак доношења ожалбеног решења. Наводи жалбе да Одељење за имовинско-правне послове општине Звездара није у земљишној књизи провело упис на основу правноснажног решења од 07.09.1985.

године са В.В. на општину Звездара, такође су оцењени као неосновани, обзиром да је првостепени орган дозволио ожалбеним решењем право уписа на основу наведене правноснажне исправе као сада надлежни орган за евиденцију непокретности и права на њима, те није од утицаја на другачије решавање чињеница да упис није проведен у земљишним књигама. Жалбени навод којима се истиче да наведено одељење општине Звездара није обезбедило решење земљишно-књижног одељења Другог општинског суда у Београду којим би се на основу правноснажног решења број 463-707/85 од 07.09.1985. године, извршио отпис права коришћења катастарских парцела број ... и ... са В.В. на општину Звездара, не доводи у питање предметну одлуку, имајући у виду да је првостепени орган поступао на основу приложеног решења Одељења за имовинско-правне послове општине Звездара од 07.09.1985. године, за који није приложен доказ да је стављено ван снаге. Жалбени навод којима се истиче да катастарске парцеле број ... и ... до 2004. године нису приведене намени ради које су изузете, такође нису од утицаја, имајући у виду да не представљају закон предвиђени основ за другачију одлуку у овој управној ствари. Како је нашао да је првостепено ожалбено решење правилно и на закону засновано и како жалбени наводи нису од утицаја, тужени орган је жалбу одбио и донео одлуку као у диспозитиву, с позивом на одредбу члан 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр. 30/10).

Имајући у виду разлоге дате у образложењу одлуке Уставног суда Уж-3062/2019 од 09.12.2021. године, да је у поступку по жалби изјављеној против првостепеног решења о упису права, морала бити преиспитана тврдња жалиоца да исправа на основу које је извршен упис права није могла постати правноснажна, то је тужени орган, по ставу Уставног суда, имао могућност да сам, или преко замољеног органа или налагањем жалиоцу да поднесе захтев за укидање клаузуле правноснажности преиспита његову тврдњу да исправа на основу које је извршен упис права својине у корист Града Београда није могла постати правоснажна. Осим тога, како поднети захтев Дирекције за грађевинско земљиште за упис промене носиоца права није у складу са садржином решења Управе за имовинско-правне послове општине Звездара број 463-707/85 од 07.09.1985. године, јер у наведеном решењу није означен уписани претходник, нити је према њему утврђено право новог носиоца, при чему нема правног континуитета између лица против којег се тражи упис и уписаног претходника у смислу одредаба Закона о државном премеру и катастру, Управни суд је нашао да је доношењем оспореног решења тужени орган учинио повреде члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“ бр. 30/10) по коме је другостепени орган дужан да оцени све наводе жалбе и да уколико нађе да нису основани, у образложењу да разлоге због којих их сматра неоснованим, и што су по оцени суда, учињене битне повреде правила поступка из члана 199. став 2. истог закона, јер утврђено чињенично стање и разлози који су били одлучни при оцени доказа не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву оспореног решења.

У поновном поступку, тужени орган је дужан да отклони учињене битне повреде правила поступка на коју му је указано овом пресудом и у складу са одлуком Уставног суда Уж-3062/2019 од 09.12.2021.године, донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са наведених разлога, Управни суд је, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, и чл. 153. став 1. и чл. 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011...18/20), који се сходно примењују на основу члана 74. ЗУС-а, па је тужиоцу досудио трошкове на име приступа на одржаној усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 динара сагласно Тар.бр. 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12...37/21) и судске таксе за тужбу 390,00 динара и за пресуду 980,00 динара, сагласно Тар. бр. 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...95/18), све укупно 19.370,00 динара, док је у осталом делу захтев прекомеран, јер није опредељен у складу са наведеном Тарифом. Суд није разматрао захтев тужиоца за надокнаду трошкова за састав уставне жалбе, јер је те трошкове могао да тражи у постуку пред Уставним судом и што из образложења одлуке Уставног суда не произлази да је тужилац био заступан од стране пуномоћника из реда адвоката. Са изложеног, Управни суд је донео одлуку као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу III диспозитива ове пресуде, суд је донео на основу члана 66 и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 153. Закона о парничном поступку, имајући у виду успех заинтересованог лица у овом управном спору.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.06.2022. године, 12 У 2995/22 (2017)

Записничар
Александра Чукић,с.р.

Председник већа- судија
Мира Стевић Капус,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН